

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobkyně: **Ing. J. S.**, trvale bytem v P, N., proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky**, se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 11. 2016, č. j. MV-145718-3/KM-2016,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky ze dne 21. 11. 2016, č. j. MV-145718-3/KM-2016, se ruší a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 3 000 Kč, a to do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobkyně domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR, kterým byl potvrzen postup Policie ČR, Obvodního ředitelství policie Praha II ze dne 21. 9. 2016, č. j. KRPA-391748-2/ČJ-2016-001257, kdy povinný subjekt rozhodl o žádosti žalobkyně o poskytnutí informace Vyrozuměním, ve kterém ji informoval o tom, že její žádost podanou podle zákona č. 106/1999 Sb. vyhodnotil jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu a pořízení jeho kopie ve smyslu ust. § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „trestní řád“).

Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 19. 9. 2016 požádala povinný subjekt písemnou formou v souladu se zákonem č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, o zaslání kopie celého spisu č. j. KRPA-295809-6/TČ-2016-01293, uloženého ad acta. Povinný subjekt v reakci na tuto žádost dne 27. 9. 2016 žalobkyni oznámil, že žádost byla vyhodnocena jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu ve smyslu ustanovení § 65 trestního řádu. Jelikož povinný subjekt nepostupoval podle zákona o svobodném přístupu k informacím, podala žalobkyně dne 18. 10. 2016 stížnost podle ustanovení § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím, majíc za to, že povinný subjekt měl její žádost odmítnout podle ust. § 15 odst. 1 citovaného zákona. Jelikož žalobkyně neobdržela do 9. 11. 2016 žádnou informaci o tom, zda a jak je její stížnost řešena, odeslala téhož dne stejnopis stížnosti nadřízenému orgánu. Teprve dne 15. 11. 2016 obdržela žalobkyně od povinného subjektu Vyrozmění o tom, že stížnost předložil nadřízenému orgánu k vyřízení. Nadřízený orgán tuto stížnost svým rozhodnutím ze dne 21. 11. 2016, č. j. MV-145718-3/KM-2016, zamítl. Proti tomuto rozhodnutí žalobkyně namítala, že povinný subjekt při vyřízení její žádosti nepostupoval podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nýbrž podle trestního řádu. Následkem uvedeného nesprávného postupu nevydal povinný subjekt ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí části žádosti podle ust. § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím. Takový postup je nezákonný. Žalobkyně odmítá posouzení své žádosti, která byla povinným subjektem a dále též nadřízeným orgánem vyhodnocena jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu podle ust. § 65 trestního řádu. Povinný subjekt podle žalobkyně na podporu svého postupu citoval vytrženě z kontextu některé věty z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, konkrétně z bodu č. 24. Přitom povinný subjekt úmyslně opomenul první větu v bodě č. 24 zmíněného rozsudku Nejvyššího správního soudu, která argumentaci povinného subjektu jednoznačně vyvrací:

„Ustanovení § 65 trestního řádu ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. vylučuje aplikaci posléze uvedeného zákona v situaci, kdy se určitá osoba domáhá nahlédnutí do trestního spisu.“

Žalobkyně dále uvedla, že ve své stížnosti podle § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím ze dne 18. 10. 2016 explicitně uvedla, že nežádala o nahlédnutí do trestního spisu ani o pořízení kopie dle ustanovení § 65 trestního řádu. Ve skutečnosti požadovala pouze zaslání kopií spisu ve věci, ve které nebylo ani trestní řízení vedeno, a který byl již uložen ad acta. Předmětnou žádost koncipovala podle zákona o svobodném přístupu k informacím, tedy žádala o poskytnutí pouze těch informací, které jí podle zákona o svobodném přístupu k informacím povinný subjekt poskytnout mohl, respektive musel. Dále žalobkyně poukázala na skutečnost, že povinný subjekt během vyřizování žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím musí vždy náležitě posoudit, jaké informace poskytnout lze a jaké podle zmíněného zákona poskytnout nelze, a ke svému vyhodnocení musí přidat přezkoumatelné odůvodnění.

Dále žalobkyně zpochybňovala argumentaci žalovaného, který v napadeném rozhodnutí uvedl, že není oprávněn zasahovat do trestního řízení, ani posuzovat postup policejních orgánů. Takové jednání však žalobkyně po žalovaném vůbec nepožadovala. Navíc v daném případě se ani žádné trestní řízení nevedlo, neboť policejní orgán uvedl, že nebyly zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že byl spáchán trestný čin odůvodňující zahájení trestního řízení. Nejen proto bylo podle názoru žalobkyně

nedůvodné kýženou informaci neposkytnout, k čemuž odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2010, č. j. 1 As 97/2009-119:

„Po obdržení žádosti o informaci povinný subjekt nejprve posoudí, zda v konkrétním čase probíhá trestní řízení ohledně informace, která je požadována. O ukončených trestních řízeních informaci poskytne. Jedná-li se o informaci o probíhajícím trestním řízení, povinný subjekt uváží, zda by poskytnutím informace mohl být zmařen předmět a účel trestního řízení, tedy zpochybněna role státu při zjišťování trestných činů, odhalování, stíhání a odsuzování pachatelů trestných činů či obecně při upevňování zákonnosti. Jedině z tohoto důvodu je ospravedlnitelné veřejnosti požadované informace nezpřístupnit. Pokud nemůže být poskytnutím informace cíl trestního řízení zmařen nebo ohrožen, povinný subjekt informaci poskytne, neboť neexistuje důvod jejího dalšího utajení.“

Žalobkyně na podporu svých tvrzení dále poukázala na bod č. 26 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, v němž tento soud zmiňuje závěry, ke kterým dospěl již v rozsudku ze dne 13. 8. 2008, č. j. 2 As 38/2007-78, v němž konstatoval, že „...trestní řád v § 8a neobsahuje komplexní úpravu týkající se poskytování informací. Proto ani nemůže být zvláštním právním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., jenž by vylučoval možnost domáhat se poskytnutí informací podle zákona č. 106/1999 Sb.“ Na základě uvedeného měl podle žalobkyně povinný subjekt její žádost o informaci posuzovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím nikoliv podle trestního řádu. Inkriminovaná žádost nebyla koncipovaná jako žádost podle ust. § 65 trestního řádu a ust. § 8a trestního řádu neobsahuje komplexní úpravu, která by mohla vedle obecného zákona o svobodném přístupu k informacím obstát.

Dále žalobkyně namítala, že žalovaný nikterak neodůvodnil tvrzení, že v inkriminované věci nebyl naplněn důvod, pro který lze podat na způsob vyřízení stížnost podle ust. § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný pouze od citoval ust. § 16a odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím, v němž jsou stanoveny příslušné důvody pro podání stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace. Žalobkyně k tomuto poukázala na skutečnost, že podala žádost o informaci podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt poté žádost nesprávně posoudil jako žádost o nahlížení do trestního spisu podle § 65 trestního řádu, následkem uvedené skutečnosti povinný subjekt od počátku řízení nepostupoval podle ust. § 14 zákona o svobodném přístupu k informacím. O předmětné žádosti tedy nebylo rozhodnuto ve lhůtě 15 dnů, z čehož žalobkyně vyvodila svůj nárok na podání stížnosti podle ust. § 16a zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalobkyně uzavřela s tím, že v žádném případě nelze připustit, aby si povinný subjekt mohl svévolně zaměňovat žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb. s žádostmi o nahlížení do spisu podle trestního řádu. Tento projev svévole by nutně vedl k tomu, že kdykoliv by povinný subjekt nechtěl z jakéhokoli důvodu žadateli požadované informaci např. z trestního spisu poskytnout, vyhodnotil by žádost jako žádost o nahlížení do trestního spisu podle § 65 trestního řádu a pouze by žadatele vyrozuměl, že na nahlídnutí do trestního spisu nemá právo, neboť není osoba, které takové právo náleží. Vyhodnocením žádosti podle trestního řádu byly dle mínění žalobkyně překročeny meze správního uvážení. Žalobkyně proto navrhla, aby soud zrušil jak napadené rozhodnutí Ministerstva vnitra, tak jemu předcházející Vyrozumění

ze dne 27. 9. 2016 a aby povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě uvedl, že přezkoumal na základě příslušných právních předpisů a spisové dokumentace postup povinného subjektu a dospěl k závěru, že povinný subjekt postupoval v souladu s právními předpisy. Shrnu, že žalobkyně ve své žádosti požadovala zaslání kopie trestního spisu, čímž podle názoru žalovaného fakticky žádala o nahlížení do konkrétního spisu, tj. o jeho fyzické zpřístupnění, a to s možností pořízení fotokopie spisu nebo jeho částí. Nahlížení do spisu je komplexně upraveno v ustanovení § 65 trestního řádu, který byl v předmětné situaci zvláštním zákonem a měl tudíž přednost před aplikací obecného zákona o svobodném přístupu k informacím. Žalovaný proto navrhl, aby Městský soud v Praze žalobu zamítl.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 soudního řádu správního a to v mezích uplatněných žalobních námitek, jakož i řízení, které mu předcházelo, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu a dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.

Z předloženého správního spisu je zřejmé, že žalobkyně podala dne 21. 9. 2016 u Policie České republiky, Obvodního ředitelství policie Praha II žádost o poskytnutí kopie celého spisu vedeného pod č. j. KRPA-295809/TČ-2016-001293 uloženého ad acta, a to podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím.

Povinný subjekt tuto žádost vyhodnotil jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu a pořízení jeho kopie ve smyslu ustanovení § 65 trestního řádu, a vyřídil ji Vyrozuměním ze dne 27. 9. 2016, č. j. KRPA-391748-2/ČJ-2016-001257, v němž konstatoval:

„Byť své podání koncipujete jako žádost ve smyslu zák. č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, v platném a účinném znění, bylo dle obsahu {a současné judikatury Nejvyššího správního soudu, např. viz rozsudek 1 As 44/2010} vyhodnoceno jako žádost o nahlédnutí do trestního spisu a pořízení jeho kopie ve smyslu ust. § 65 zák. č. 141/1961 Sb., trestní řád, v platném a účinném znění. Soud v této souvislosti konstatoval, že; „Nahlédnout do trestního spisu lze toliko v režimu § 65 trestního řádu, nikoliv v režimu informačního zákona. Ustanovení § 65 trestního řádu totiž upravuje jak okruh osob, jimž právo nahlížet do spisu svědčí (odst. 1), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odst. 1 a odst. 5), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odst. 2) atd. Z uvedeného je patrné, že ustanovení § 65 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, že je podřaditelný pod ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona (srov. též Rothanzl, L. In Furek, A. - Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář Praha: Lindě, 2010, s. 286)“. Vzhledem k těmto závěrům pak povinný subjekt postoupil žádost o nahlédnutí do spisu dotčenému policejnímu orgánu k vyřízení.

Na toto vyřízení své žádosti reagovala žalobkyně dne 18. 10. 2016 stížností podle ustanovení §16a zákona o svobodném přístupu k informacím. V této stížnosti zejména namítla, že nežádala o nahlédnutí do trestního spisu, ale o zaslání kopie spisu uloženého ad acta, a to podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Poukázala přitom na skutečnost, že ve věci, jíž se spis týká, se žádné trestní řízení nevedlo. Citovaná pasáž z rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 44/2010 byla povinným subjektem vytržena z kontextu. Žalobkyně nadto poukázala na závěry v dalších rozsudcích

Nejvyššího správního soudu, jmenovitě č. j. 2 As 38/2007-78 a č. j. 1 As 97/2009-119. Trvala na to, aby její žádost byla vyřízena podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Žalovaný jako nadřízený orgán dne 21. 11. 2016 rozhodl o stížnosti a podle ustanovení § 16a odst. 6 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím postup povinného subjektu potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že stěžovatelka tím, že ve své žádosti požadovala zaslání kopie spisu, požádala fakticky o nahlédnutí do konkrétního spisu, tedy o jeho fyzické zpřístupnění s možností pořízení fotokopií spisů či jejich částí. Nahlížení do spisů v trestním řízení je upraveno v ust. § 65 zákona č. 141/1961 Sb., trestní řád, přičemž vzhledem k rozsahu této úpravy je třeba považovat ji za zvláštní úpravu poskytování informací ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. Tento závěr je potvrzen i ustálenou judikaturou správních soudů, viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 6 As 18/2009 ze dne 14. 9. 2009, 1 As 44/2010 ze dne 1. 12. 2010 (konkr. body 23, 24, 25, 26) a č. j. 7 Ans 18/2012-23 ze dne 13. 12. 2012. Pro posouzení správnosti postupu povinného subjektu je tedy rozhodující, zda je rozsah stěžovatelkou požadovaných informací totožný s nahlížením do spisu podle ust. § 65 trestního řádu a zda je tato úprava zvláštním předpisem ve smyslu § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím. S odkazem na judikaturu zejména Nejvyššího správního soudu, např. 6 As 18/2009 ze dne 14. 9. 2009, 2 As 38/2007 ze dne 13. 8. 2008 nebo v rozhodnutí zmíněný 7 Ans 18/2012 ze dne 13. 12. 2012, žalovaný uzavřel, že za zvláštní právní předpis ve smyslu ustanovení § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím lze ovšem považovat pouze ustanovení § 65, nikoliv trestní řád jako celek. Je tedy možné podle zákona o svobodném přístupu k informacím poskytovat informace ze trestních spisů tam, kde se nejedná o žádost svým rozsahem odpovídající nahlížení do spisu. Omezení působnosti zákona o svobodném přístupu k informacím zvláštními právními předpisy není podle názoru žalovaného protiústavní, neboť nezabraňuje ve svém důsledku realizaci práva zaručeného čl. 17 Listiny základních práv a svobod, ale pouze upravuje odlišný procesní režim poskytování informace. Jelikož stěžovatelka požadovala zaslání kompletní kopie spisového materiálu, bylo na místě považovat takovou žádost za žádost o nahlédnutí do spisu, byť by jeho provádění proběhlo distančním způsobem a není nutné postupovat podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Povinný subjekt v daném případě tedy postupoval správně, když její žádost vyhodnotil jako žádost o nahlédnutí do spisu. Ke zkrácení stěžovatelčiných práv nedošlo, neboť byla o takovém postupu ze strany povinného subjektu informována ve lhůtě pro vyřízení žádosti přípisem; není podstatné, zda o tom povinný subjekt vydá rozhodnutí o odmítnutí žádosti nebo vyrozumí stěžovatele obyčejným přípisem, forma není zákonem o svobodném přístupu k informacím stanovena. V případě uplatnění žádosti, na níž se nevztahuje zákon o svobodném přístupu k informacím, ale zvláštní právní úprava, je tedy třeba postupovat přímo podle zvláštní úpravy, neboť zásada, že se podání posuzuje podle obsahu, prostupuje celým právním řádem. Opačný postup by byl jak v rozporu se zásadou rychlosti a hospodárnosti řízení, tak by daleko více zatížil samotného žadatele, který by musel svoji žádost uplatnit dle jiného právního předpisu, neboť jeho původní žádost by musela být odmítnuta. V postupu povinného subjektu tedy neshledal žalovaný pochybení, a konstatoval, že závěry povinného subjektu nejsou v rozporu s označenou judikaturou Nejvyššího správního soudu.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podstatou sporu mezi žalobkyní a žalovaným je to, zda žalovaný, resp. povinný subjekt, postupoval v souladu s platným právem, jestliže její žádost o informace – poskytnutí kopie spisu vedeného pod č. j. KRPA-295809/TČ-2016-001293 – vyřídil nikoliv postupem podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů, ale postupem podle ust. § 65 trestního řádu.

Podle ust. § 2 odst. 3 zákona o svobodném přístupu k informacím se tento zákon nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, zejména vyřízení žádosti včetně náležitostí a způsobu podání žádosti, lhůt, opravných prostředků a způsobu poskytování informací.

Pokud jde o vztah této normy k ust. § 65 trestního řádu, městský soud musel vycházet zejména z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 12. 2010, č. j. 1 As 44/2010-103, jenž uvedl, že:

„[23] Jak uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 17. 6. 2010, čj. 1 As 28/2010-86 (Oživení, o. s. proti Technické správě komunikací hl. města Prahy), č. 2128/2010 Sb. NSS, je třeba důsledně odlišovat případy, kdy se při poskytování informací vůbec nepostupuje dle zákona č. 106/1999 Sb., neboť se postupuje podle zvláštního zákona (§ 2 odst. 3 tohoto zákona), a případy, kdy se postupuje podle zákona č. 106/1999 Sb. a zvláštní zákon obsahuje pouze některé zvláštní normy (bližší bod 24 tamtéž). První okruh případů představuje např. nahlížení do spisu ve správním řízení, které je komplexně upraveno podle § 38 správního řádu (viz detailně rozsudek NSS ze dne 13. 8. 2008, čj. 2 As 38/2007-78). Zvláštní zákon, aby byl v skutku zvláštním zákonem, musí poskytování informací upravit komplexně (srov. text § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. ve znění novely č. 61/2006 Sb.). Druhý okruh případů, jak bude vysvětleno níže, zahrnuje poskytování informací o probíhajícím trestním řízení, jak je upraveno v § 11 odst. 4 písm. a) zákona č. 106/1999 Sb. a § 8a trestního řádu.

[24] Ustanovení § 65 trestního řádu ve spojení s § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. vylučuje aplikaci posléze uvedeného zákona v situaci, kdy se určitá osoba domáhá nahlédnutí do trestního spisu. Nahlédnout do trestního spisu lze toliko v režimu § 65 trestního řádu, nikoliv v režimu zákona č. 106/1999 Sb.

Požadavek komplexnosti úpravy splňuje toliko institut nahlížení do spisu podle § 65 trestního řádu, nikoliv ovšem § 8a trestního řádu (srov. k tomu bod [26] níže), kterého se městský soud a žalovaný dovolávají. Ustanovení § 65 trestního řádu totiž upravuje jak okruh osob, jimž právo nahlížet do spisu svědčí (odstavec 1), tak práva spojená s nahlížením do spisu (odstavec 1 a odstavec 5), postup v situacích, kdy je nahlížení do spisu odepřeno (odstavec 2) atd. Z uvedeného je patrné, že § 65 zakotvuje natolik komplexní postup při poskytování informací, že je podřaditelný pod § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb. (srov. též Rothanzl, L. In: Furek, A.; Rothanzl, L. Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář. Linde: Praha, 2010, s. 286). Ostatně zákon č. 106/1999 Sb. počínaje účinností novely č. 61/2006 Sb. poskytnutí požadované informace formou nahlédnutí do (správního, soudního či jiného) spisu vůbec nezná. Nahlížení do spisu jako speciální forma seznámení se s informacemi ve spise je proto zásadně vyhrazeno toliko

účastníkům řízení, resp. osobám, které osvědčí právní zájem, a je upraveno jednotlivými procesními řády.“

V této souvislosti městský soud podotýká, že povinný subjekt i žalovaný tímto rozsudkem argumentovali také, avšak nesprávně si jej vyložili. Ačkoliv totiž existuje speciální úprava pro nahlížení do spisu v trestních věcech, ani přesto není vyloučeno, aby se kdokoli domáhal poskytnutí informací z trestního řízení žádostí podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a aby postupem právě podle tohoto zákona byla jeho žádost vyřízena, ať již kladně, nebo záporně.

To vyplývá ze skutečnosti, že podle ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím *povinný subjekt neposkytne informaci o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, dokumentů, materiálů a zpráv o postupu při prověřování oznámení, které vznikly činnostmi těchto orgánů při ochraně bezpečnosti osob, majetku a veřejného pořádku, předcházení trestné činnosti a při plnění úkolů podle trestního řádu, pokud by se tím ohrozila práva třetích osob anebo schopnost orgánů činných v trestním řízení předcházet trestné činnosti, vyhledávat nebo odhalovat trestnou činnost nebo stíhat trestné činy nebo zajišťovat bezpečnost České republiky. Ustanovení jiných zákonů o poskytování informací tím nejsou dotčena.*

Z dikce ust. § 11 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím vyplývá, že informací z trestního řízení se lze domáhat i právě podle tohoto zákona, a tedy neplatí, že by trestní řád – jmenovitě jeho ust. § 65 – byl jedinou normou, která upravuje přístup k informacím z trestního řízení. Není proto vyloučeno, aby se žadatel domáhal zpřístupnění informací z trestního řízení jak podle trestního řádu, tak podle zákona o svobodném přístupu k informacím. Záleží pak v podstatě právě jen na žadateli, jakou normu a jaký postup si zvolí. Tento jeho výběr pak musí příslušný orgán respektovat a žádost vyřídit podle toho právního předpisu, jehož se žadatel dovolával, přičemž je samozřejmě na jeho uvážení posoudit, zda žádosti lze vyhovět nebo nikoliv.

Za tohoto stavu věci pak městský soud dospěl k závěru, že Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha II jako adresát iniciální žádosti o poskytnutí informace ze dne 21. 9. 2016 chybovala, jestliže tuto žádost vyřídila podle trestního řádu, a nikoliv podle zákona o svobodném přístupu k informacím.

Jak je z Vyrozumění ze dne 27. 9. 2016, Policie České republiky, Obvodní ředitelství policie Praha II toto podání vyhodnotila podle jeho obsahu tak, že se jedná o žádost o nahlédnutí do spisu podle ust. § 65 trestního řádu, a podle této normy ji vyřídila. Tento postup odůvodnila odkazem na ust. § 59 odst. 1 věta první trestního řádu, podle něhož *podání se posuzuje vždy podle svého obsahu, i když je nesprávně označeno*. Tato zásada sice platí obecně v celém právním řádu, ale je nutno používat ji přiměřeně vzhledem k jejímu smyslu. Nepochybně tedy bude na místě postupovat podle ní tehdy, pokud by konkrétní podání nebylo označeno vůbec, anebo pokud kdyby obsah podání vůbec nekorespondoval tomu, jak je podání označeno.

O takový případ však v projednávané věci nešlo. Podání žalobkyně doručené Policii České republiky, Obvodnímu ředitelství policie Praha II, dne 21. 9. 2016 je označeno jako žádost o poskytnutí informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o

svobodném přístupu k informacím, a to formou zaslání kopie celého spisu č. j. č. j. KRPA-295809/TČ-2016-001293.

Je tedy zřejmé, že jednak toto podání bylo zřetelně a srozumitelně označeno a jednak obsah podání nebyl s tímto označením v rozporu. Současně je nutno uvážit skutečnost, že podle ust. § 14 odst. 2 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím *je-li informace poskytována na základě žádosti, poskytuje se způsobem podle obsahu žádosti, zejména poskytnutím kopie dokumentu obsahujícího požadovanou informaci*. Obecně tedy platí, že podle zákona o svobodném přístupu k informacím se lze domáhat poskytnutí informací o činnosti orgánů činných v trestním řízení, včetně informací ze spisů, a to i spisů, v nichž nebylo zahájeno trestní řízení, a současně že lze o tyto informace žádat formou *kopie* takového spisu.

Městský soud v Praze má tak za to, že žádost o poskytnutí informace ze spisu vedeného policejním orgánem, a to formou poskytnutí *kopie* takového spisu, neznamená, že takovou žádost nelze vyřídit postupem právě podle zákona o svobodném přístupu k informacím, a tedy že je nezbytné považovat ji za žádost podle § 65 trestního řádu.

Jestliže tedy žádost žalobkyně byla po formální i obsahové stránce nepochybně žádostí o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím, nebyl žádný důvod pro to, aby Obvodní ředitelství policie Praha II tuto žádost žalobkyně vyhodnotilo jako žádost o nahlížení do spisu podle trestního řádu, a odmítlo se jí zabývat podle norem zákona o svobodném přístupu k informacím, navzdory tomu, že tento zákon takovou možnost v ust. § 11 odst. 6 a ust. § 14 odst. 2 písm. b) výslovně připouští. Postup Obvodního ředitelství policie Praha II tak vykazuje znaky svévole a žalobkyně jím byla zkrácena na svých právech.

Toto pochybení pak neodstranilo ani žalované Ministerstvo vnitra, které argumentaci Policie České republiky v podstatné míře převzalo a její postup aprobovalo. V důsledku toho i žalobou napadené rozhodnutí odporuje zákonu a zkracuje práva žalobkyně. Za tohoto stavu věci soudu nezbylo, než napadené rozhodnutí zrušit podle ust. § 78 odst. 1 soudního řádu správního a věc vrátit podle ust. § 78 odst. 4 soudního řádu správního žalovanému k dalšímu řízení. V něm žalovaný znovu rozhodne o stížnosti žalobkyně ze dne 18. 10. 2016, přičemž bude vázán právním názorem městského soudu vysloveným v tomto rozsudku.

Pro úplnost soud doplňuje, že nebyly dány předpoklady pro to, aby žalovanému, resp. povinnému subjektu uložil povinnost poskytnout žalobkyni požadované informace. Takový postup přichází v úvahu jen tehdy, když soud přezkoumává rozhodnutí nadřízeného orgánu o odvolání proti rozhodnutí povinného subjektu, jímž byla žádost o informace odmítnuta (viz ust. § 16 odst. 4 zákona o svobodném přístupu k informacím). V projednávané věci však o takový případ nejde, přičemž nejprve bude nutno, aby povinný subjekt vyřídil žádost žalobkyně o informace řádným způsobem, tedy postupem podle zákona o svobodném přístupu k informacím – bez ohledu na to, zda této žádosti vyhová nebo ji odmítne.

Soud rozhodl o žalobě bez jednání za podmínek ust. § 51 odst. 1 soudního řádu správního.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn podle ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobkyně měla ve věci úspěch a její náklady řízení sestávají ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 3000,- Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 30. května 2017

JUDr. Slavomír Novák, v.r.
předseda senátu